

Мария Илиева

Посоки

Ще пишеш...
че навярно съм хубава.
Писмото ти ще креши, че обичаш.
Сълза се отронва по роза
разцъфнала,
въздъхна и тръгна
от гарата стихнала.
След вагонът, ръката ми счупена
припадна като паднало клонче.
Усещам болката ти
по мене изгаряща.
Самотен перонът,
изстена тревожно.
Студените релси –
желязна посока
те взеха и стана студено.
Като рефрен от сбогуване
листата повтарят ти името.
И шептят,
и крещят,
и мълкват сред нищото.
Ще шепнат името...
листата последни
във клоните черни,
самотни, обрулени.
Как топло ни беше
и хубаво.
С насълзени очи,
ме гледа
улична котка.
Димът от цигарата,
се усуква прегърбена.
Навярно... Утре пак
ще те има.
Влакът ще тръгне от спирка
„Раздяла“,
за да те върне на гарата „Обич“!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10083>]